

Teaterfestival. Børn forsvare sig mod aliens, Jorden går under, ungt par opsøger migranter og modent ægtepar skilles. Rundtur til fire scener på CPH STAGE i København.

Selvgodhedens pingpong

AF KLAUS ROTHSTEIN

Campo: Next Day./ Jesper Pedersen: Støv./ Exodus; spiller til den 4. juni på Teater Sort/Hvid./ Ingmar Bergman: Scener fra et ægteskab. Spiller næste gang i Skuespilhuset den 10. juni.

Den københavnske teaterfestival CPH STAGE, der nu løber af stabelen for fjerde gang, består i år af 110 forestillinger og fire parallelle minifestivaler for dans, performance og ny europæisk dramatik. I tirsdags åbnede løjnerne i Folketeatret, og frem til den 12. juni er der nu mulighed for at drøne fra scene til scene og opleve nye forestillinger eller indhente det, man har misset i den seneste sæson.

Åbningsforestillingen *Next Day* af den belgiske instruktør Philippe Quesne, som kun spillede denne ene aften, præsenterer tolv børn mellem 10 og 13 år. Med et stort billede af et trøstesløst boligbyggeri på bagvæggen, skaber ungerne en farverig fantasi om deres egen fremtid. Først træder de frem og præsenterer sig én for én, Ona-Lisa, Fons, Sven, Flo, Marthe. De fortæller, hvor gamle de er, og hvilket instrument, de spiller.

Det er et mildt og charmerende møde. Men hvem er de? Fortabte børn på Ønskeøen? Og hvad vil de os egentlig? Jo, de vil fortælle os om deres fremtidsdrømme og fremtidsfrygt. Bagtæppet må vi opfatte som deres hverdag og virkelighed, måske som en trussel? Men det her er ikke *Fluernes Herre*. Tværtimod hersker en eksemplarisk solidaritet mellem børnene, der blandt andet danner et orkester, som nok forvrænger og morsomt maltrakterer musikken, men også kan spille solid børnerock. Og så bygger de deres helt egen skole, hvor de uddanner sig i selvforsvar mod indtrængende rumvæsener – hvilket omfatter et bombardement med skumgummiklodsar på os i salen. Vi griber og kyler retur med glæde, og måske fatter vi i forbifarten, at der sættes lighedstegn mellem farlige fremmede, aliens, og os voksne.

Next Day er en både poetisk og subtil politisk forestilling, farverigt og fantasifuldt koreograferet og udviklet af instruktøren og børnene i fællesskab, meeen....: Kedsomheden står på lur, når først man har fordøjet den første charme, og det tager cirka ti minutter. Det er lidt som at se billeder af andre folks børn. Først siger man ih, åh og næh, men reelt er man ret ligeglad.

VIDERE ud i de snart hedengangne Dansehallerne, som ikke overlever omkalfatringen af Carlsberg til en ny gentrificeret bydel. Her er repremiere på dukkedystopien *Støv* (en del af minifestivalen Det Frie Felt), der er nomineret til en Reumert i kategorien Årets Særpris. Svend E. Kristensen er mand for mageløst uhyggelig interaktion mellem menneske og dukke, denne gang i samarbejde med operasangeren Nina Sveistrup Clausen, et sminkt lig i brudeslør.

Forestillingen skildrer en verden, der er bukket under for krig, klimaforandringer, pandemier og resistente vira. I håndsikkert samarbejde med dukkerne, fører Svend E. Kristensen os gennem den sammenbrudte verdens bjerge af støv og slagter, hvor håbløsheden råder. Af en eller anden grund, som for mig ikke er indlysende, lader forestillingen ikke menneske-dukke-symbioserne tale for sig selv med al deres fysiske, tolkbare ekspressivitet. Nej, her skal også synges og reciteres (på *broken english*), hvilket forekommer overflødigt i forhold til



Andreas Leibmann og Cecilie Ullerup Schmidt fortæller historien om et velmenende ægtepars møde med ni nigerianske migranter på Sicilien, som om det var en middelalderballade. Det er befriende morsomt. FOTO: FLORIAN KRAUSS

den kunstneriske kerne, som må være dukkeføringen. Dog kan jeg godt lide de tre indlagte transmissionsudkald, der til slut proklamerer, at Jorden er redningsløst fortabt. Civilisationen står ikke til at redde: »Put dig ind til dine kære, læg dig til hvile i vished om, at det er den bedste måde at dø på,« lyder det.

HOS Teater S/H i Kødbyen ser vi en befriende morsom og uhøjtidelig forestilling om et gravsens alvorligt emne. Forestillingen *Exodus*

er skabt af schweiziske Andreas Liebmann og danske Cecilie Ullerup Schmidt. Med den middelalderlige ballade som model fortæller ægteparret i en blanding af sang og recitation en (autentisk?) historie om deres rejse til Sicilien, hvor de er taget til for at møde de migranter, der kommer over Middelhavet. Desværre bliver parrets bagage væk undervejs, og datteren bliver bidt af et insekt og stikker sig på en kaktus. Nej, det er ikke nemt.

Ægteparret vil så gerne finde flygtningene, fordi de gennem en antropologisk metode vil udveksle sange og fortælle historien om »de nye europæere«. Efter megen møje og besvær, lykkes det heldigvis at få adgang til et modtagecenter, hvor de møder ni fyre fra Nigeria. Den danske mor synger »Solen er så rød mor«, og Patrick svarer igen med en kristen sang fra kirken i Lagos.

Exodus er et blandt mange teaterværker fra disse år om migrationskrisen, men det er sjældent set morsomt. Især Andreas' lange beretning om et slag bordtennis på asylcenteret kalder på latteren. På den ene side vil han gerne vinde, på den anden side er han her for at give migranterne nogle gode oplevelser midt i elendigheden. Skal han altså være god til bordtennis, eller god til at være menneske? Åh, hvilket rasende dilemma, hvilken selvironi. Det er selvgodhedens pingpong.

HVIS man er vaks ved havelågen, kan man også nå at se Morten Kirkskov og Sofie Gråbøl i Ingmar Bergmans *Scener fra et ægteskab* (spiller næste og sidste gang i Skuespilhuset den 10. juni), en reading, hvor alt bliver forandret, forvandlet, fordrejet, forført og fortolket gennem et ualmindeligt simpelt greb: Maskuliniseringen af det feminine og feminiseringen af det maskuline. Morten Kirkskov (som tidligere har iscenesat *Scener fra et ægteskab* på Aarhus Teater) spil-

ler Johan – men med Mariannes replikker. Over for ham står perfekte Sofie Gråbøl som Marianne, men altså med Johans replikker. En intelligent kønskorrektur.

Kort sagt handler stykket om et veluddannet stockholmsk ægtepars samlivssammenbrud. De har to børn og lever et højborgeligt liv med obligatoriske familiemiddage, selskaber, teaterture og den slags. Men en dag får Johan for meget. Han vil gøre sig fri af de sociale konventioner og melde afbud til alle forpligtelserne.

En dag forlader han så Marianne og børnene til fordel for den 23-årige Paula. Men i denne kønskorrigerede udgave er det altså omvendt. Pludselig er det Marianne, der forlader Johan, fordi hun har forelsket sig, og smart nok har man ikke transformeret Paula til en ung mand. Paula er stadig en kvinde, og Marianne bliver altså en midaldrende kvinde, der også ændrer sin egen seksualitet. Men hun forlader også sine døtre, hvilket jo er den ultimative moderforbrydelse. At Johan gik fra sine døtre dengang i 1973, nå ja, herregud, hvad så? Hvilken prægtig kontrast.

Da *Scener ur ett äktenskap* klinede svenskerne til skærmen i 1973, havde det store konsekvenser for familielivet. Serien inspirerede i den grad til opbrud i de stille stuer. Fede tider for skilsmisseadvokaterne.

Det radikale plottwist gør bare Bergman mere bergmansk. Og Marianne bliver mindre Marianne og mere Nora. I den oprindelige version er den svigtede hustru stadig så fastholdt i en konventionel kønsrolle, at hun tilbyder at pakke mandens kuffert (som hun plejer, når han skal til konference), når han nu skal rejse med elskerinden. Ydmygelsen er total. Men i den kønsrollekorrigerede udgave, er det så manden, der tilbyder at pakke kvindens kuffert. Hvilket pjok! Resultatet er, at hård tragedie pludselig bliver til befriende, barok humor.



Superhelte i forstaden! De forældreløse belgiske børn er parat til at kæmpe mod rumvæsenerne. Og os voksne. FOTO: PHILE DEPRez

Provinshumor med elegance

Sønderborgrevyen holder folkeligheden i hævd med hele fem Støjberg-kloner på række

Af Anne Middelboe Christensen

Sønderborgrevyen kalder årets forestilling for *Herfra til folkeligheden*. Og munterheden er umiskendelig, så initiativtagerne, Leif Maibom og Johnna Maibom, kan stolte fejre 35 års jubilæum med sloganet 'Blot til lyst'.

Samtidig er der en ukuelig Maibom'sk kvalitet over forestillingen – et ordentligt tekstniveau og en musikalsk afvikling af numrene, så forestillingen får fart og charme i Jeanne Boels veltimedede iscenesættelse. Dette er klassisk revykunst, når den er mest veloplagt. Med vel-siddende kjoler og skægge rekvisitter – og fyldt af musikalsk overskud og sjove instrumentdetaljer med Thomas Pakula som kapelmester.

Pensionistprinsen

Til gengæld er der ikke så mange modhager i denne Sønderborgrevy. Den virker nærmest glat. Politikerne får ellers nogle drøje hug, og

'pensionistprinsen' tør nok aldrig mere sætte sine ben i Sønderborgrevyen. Men grebene er lovligt bastante. På altså nær lige, når Inger Støjberg dukker op. For i Sønderborg er det ikke bare i form af en skuespiller med rødhåret paryk. Nej, her kommer der hele *fem* Støjberg-kloner på banen.

Et uskyldigt nummer om 'Kombar-do'er', der dirigerer trafikken ved grænsen, får også interessante nye toner, når Leif Maiboms ellers fredsommelige trafikvagt pludselig bremser bilstrømmen. For nu har han endelig lært at sige: 'Skrub-af-do!' Så er flygtningepolitikken sat i et perspektiv, der er til at forstå.

Leif Maibom er også kæk, når han tager imod nogle af statens tvangsforflyttede københavnere. Her er problematikken nemlig set fra provinsboernes side, og de er da ikke interesserede i at have en masse selvfede københavnere rendende.

Så Leif Maiboms kiksede landmand præsenterer Sønderjylland

så ulækkert og tilbagestående, at tilflytterne med rette kan få 'Sønderborg' til at rime på 'regeringens sorte får'. Det er godt set.

Præsten og flasken

Folkeligheden hyldes til gengæld rigeligt med druk og lir. Selv er Leif Maibom skøn som den drikfældige præst, der lige skal hen på værts- huset for at låne en flaske til altergangen. Og det er lige så morsomt som at se *90-års-fødselsdagen*, for Leif Maibom kan vitterlig snøvla og kaste sine ben op i retning af en barstol, så man får krampe af grin.

Rikke Buch Bendtsen har desuden en ferm energi over sig som kæk sosu-assistent, og Karsten Jansfort forvandler sig til tryllekunstner med døende fugle, så folk hikster af grin. Og Jeanne Boel kan både danse og sjokke og lynsnakke, så alle replikker lige får det twist, som de skal have.

Årets nummer i Sønderborg er dog Rasmus Krogsgaards »Dirigenten«. For denne supermusikalske skuespiller spiller her Folketingets formand Pia Kjærsgaard. Ikke ved at klæde sig ud, men bare ved at tage en fotomaske på. Og så dirige-

rer han ellers de forskellige politikere i Folketingssalen – i en genialt samplet lydcollage, hvor politiker- nes udsagn sættes i pingpong, som var der tale om et vanvittigt stykke dekonstruktionsmusik. Dette er toppen af revyelegance. Frydefuldt – og samtidig dybt nedtrykkende. For hvad slipper disse folkevalgte ikke af sted med at sige?

Resten er ikke uforglemmeligt. Men pyt. Folkeligheden er der ingen, der betvivler. For Maibom & Co. har hjertet på rette sted.

amo@information.dk

Sønderborgrevyen 2016: 'Herfra til folkeligheden'. Tekster: Leif Maibom, Rasmus Krogsgaard, Rikke Buch Bendtsen, Kjeld Torbjørn, Søren Anker Madsen & Jan Svarrer, Peter Oliver Hansen m.fl. Instruktion: Jeanne Boel. Scenografi: Gitte Geertsen. Kostumer: Henrik Hviid. Koreografi: Peter Friis. Sønderborgrevyen på Hotel Comwel. Til 23. juli

Svedige kroppe

Festivalen CPH STAGE byder på dybe tanker om et Europa i opløsning. Men man skal nu ikke kimse ad Shakespeare-løjerne i H.C. Ørstedsparken

Af Anne Middelboe Christensen

CPH STAGE er et overflødighedshorn af teaterforestillinger. Samtidig er festivalen ved at udvikle sig til et udstillingsvindue, hvor forestillinger bare præsenteres et par gange – hvorefter de først går på turné om et års tid. Så hvis man gerne vil se teater før de andre, så er det om at opsøge CPH STAGE.

Festivalen lagde i år ud med et seriøst bud på europæisk flygtningeteater, nemlig *Exodus* af den danske performancekunstner Cecilie Ullerup Schmidt. Forestillingen viste sig at være en grotesk, personlig beretning om hendes families sommerferie sydpå, hvor flygtninge væltede op på stranden. Formen var en 'middelalderballade' med Cecilie Ullerup Schmidt og hendes mand Andreas Liebmans klædt ud i junkershorts. På bagvæggen hang en stor stofrulle, som de to pludderbukseperformere rullede ud, mens de fik publikum til at synge med på omkvædet: »The Tale of the New Europeans«. Alt i alt en tårkummende selvvironisk forestilling

om perplekse europæere af intellektuelt tilsnit. Men ikke ligefrem nogen ekvilibristisk aha-oplevelse.

Snestorm i 3D

Æstetikken herskede til gengæld på Takkelloftet, hvor koreografen Tina Tarpgaard bød på sin nye 3D-danseforestilling *Stereo*. Inde bag tilskuerens 3D-briller så det ud, som om rummet blev opløst som hvide isstykker, der brød sig løs fra et isbjerg og begyndte at flintre frit i luften. På et tidspunkt var jeg i hvert fald sikker på, at jeg fik et isbjerg i hovedet – og dukkede mig i 3D-rædsel.

Mens forestillingens to dansere stod på et frosset spejl, dalede 'snefnug' ned som i en opløst verden af hvidhed. De visuelle kunstnere Ole Kristensen og Johan Bichel Lindegaard havde konsekvent udlevet deres computerspilsfantasi, så den gav mindelser om *Frost* fra 2009 uden dog at nå denne skønhedsforestillings besættende uforudsigelighed.

Den lille franske danser Fanny Barrouquère og den høje svenske danser Jonas Örknér væltede hinanden rundt i organisk tumlen, hvor

de skubbede til hinanden, som om uophørlige forflytninger af deres vægt kunne udskyde deres død i denne klimaapokalypse. Og kvinden tog pusten fra alle ved at lade den tunge mand kravle op på sin ryg, så hun sveddryppende kunne slæbe ham gennem den virtuelle frost. Uden udsigt til andet end nedsmeltning.

Replikker og ænder

Løssluppenhed og varme har man til gengæld kunnet møde i H.C. Ørstedsparken, hvor den nye skuespillertrup Shakes lokker med en oplevelse 'frit efter Shakespeare'. Her er *Love's Labour's Lost* (Elskovs Gækkeri) blevet til en henrivende morsom forestilling om forbyttede elskende og fejlslagne forførelser. Kasper Hoff har nyskrevet teksten til en effektiv parkversion med forbillede i Central Parks lynforestillinger. Og skuespillerne Henrik Birch, Karin Bang Heinemeier, Patricia Schumann og Søren Bang Jensen dukker her op iført lilla parykker og truthornscyklar i Julie Forchhammers komiske scenografi, så munterheden slet ikke kan undgå at brede sig på græsset mellem ænderne og udsigten til den idylliske sø.

I denne komedie er alle i deres følelsers vold. Globalpolitik fylder ingenting. Til gengæld vanker der tæsk med fluesmækkeren. For i Petrea Søes iscenesættelse får spillerne lov til at pjanke og improvi-

sere. Akkurat sådan som det skal være i en kærlighedskomedie en lun festivalaften i parken.

amo@information.dk

Shakespeare in the Park: 'Elskovs Gækkeri'. Tekst: Kasper Hoff. Iscenesættelse: Petrea Søe. Scenografi: Julie Forchhammer. Teatergruppen Shakes i H.C. Ørstedsparken – ud mod H.C. Andersens Boulevard. Sidste dag i dag kl. 18.30. 60 minutter.

'Exodus'. Idé og performance: Andreas Liebmans og Cecilie Ullerup Schmidt. Scenografi: Manuel Gerst. Musik: Matthias Meppelink. Dramaturgi: Tanja Diers. Co-produktion mellem Liebmans-Schmidt og Sort/Hvid. Oplevet hos Sort/Hvid i Kødbyen.

'Stereo'. Koreografi: Tina Tarpgaard. Musik: Deborah Vlaeymans. Softwarekunst: Ole Kristensen og Johan Bichel Lindegaard. Recoil Performance Group på Takkelloftet. Danses til august i Taiwan – og 2017-2018 på Danmarksturné.

CPH STAGE fortsætter frem til søndag den 12. juni. Her kulminerer festivalen med Årets Reumert på Operaen kl. 20 – med transmission i DR K

Mange af Transit-deltagerne er vant til at omgå en begrænset ytringsfrihed. En af dem er samtidig en af verdens mest magtfulde teaterkvinder, nemlig instruktøren Tian Qinxin fra National Theatre Company of China i Beijing.

»Jeg er den mest berømte kvindelige teaterinstruktør i Kina lige nu,« forklarede den 46-årige Tian Qinxin lavmælt, mens hun sad i sit firskårne, grå jakkesæt under det hvide træ i Odin Teatrets gård.

»De mandlige teaterinstruktører er meget magtfulde. Men jeg kan ikke opføre mig som en mand. Så jeg gebærder mig på min egen måde. Jeg råber ikke højt ad mine skuespillere, hvis de kommer for sent. Og under prøverne laver jeg min egen te med mine egne tekopper,« sagde Tian Qinxin, mens hun kom til at smile blidt under sit mandekorte hår.

»Her til Transit mærker jeg en stærk trang til at græde,« lod hun pludselig tolken sige – og så talte hun om den friske luft og alle blomsterne i Holstebro. Og så viste hun, hvordan hendes krop og hendes elegante fingre stadig husker de bevægelser, som hun har lært på gymnastikletteskole som barn – og hvordan hun som teaterinstruktør snarere forsøger at få de 'indre' bevægelser frem hos sine skuespillere.

»Jeg er ikke en smuk person,« sagde hun mildt. »Men jeg synes, at mine teaterforestillinger er smukke.«

Mit første drab

For mange var både skønhed og vold noget yderst konkret. Den chilenske skuespiller Carolina Pizarro beskrev sit møde med vold sådan her: »Jeg var otte år, da jeg så den første mand blive dræbt.«

Og så drejede hun hovedet, som om hun stadig kunne se efter den døende mand med knivstikket i brystet – akkurat sådan som hun chokeret havde stået på gaden, da hendes mor havde trukket hende væk. Som hun stille sagde: »Al den grimhed får dig til at ønske at opleve skønhed.«

amo@information.dk

Transit 2016: 'Beauty as a weapon'. Kvindeteaterfestival. Arrangør: Julia Varley. Odin Teatret i Holstebro 1-12. juni. Næste Transit afholdes i 2019.

Den egyptiske skuespiller Nora Amin kan også opleves under CPH STAGE i soloen 'Resurrection' hos Teatret Batida – i dag kl. 20 og i morgen kl. 14

Fra Kahlo-knald til flygtningetrubadurer

Festivalen CPH Stage udmærker sig ved sin brogede mangfoldighed. Tre bud på musikteater viser, hvor vidt forskellene rækker.

CPH STAGE

Kahlo – The Concert, Republique. Af og med Charlotte Engelkes og Lindy Larsson. Iscen.: Engelkes. Scen.: Karin Ørum. Til 6.6.



Exodus, Sort/Hvid. Af og med Andreas Liebmann og Cecilie Ullerup Schmidt. Scen.: Manuel Gerst. Musik: Matthias Meppelink. Til 4.6.



Lige om lidt bliver alting meget sjovere, Teater Momentum. Tekst: Lone Hørslev. Idé og iscen.: Jakob Stage. Scen.: Rikke Juellund. Musik: Solveig Sandnes m.fl. Til 4.6.



En let og frodigt sprudlende kabaretkoncert om Frida Kahlo? Umiddelbart ikke det mest oplagte i forhold til den smerte, der står i centrum af det mexicanske ikons malerier. Men 'Kahlo – The Concert' fyrede underholdende op under åbningen af CPH Stage i onsdags. En sansefest, der blusser af toner, farver og billeder.



MONNA DITHMER

Her er alle Frida Kahlo med blomster i håret, lange duvende skorter og øjenbryn som et par sorte sammenvoksede vinger – lige fra det medrivende seksmandsband (m/k) til hovedparret, svenske Charlotte Engelkes og Lindy Larsson. Hun tager sig af Kahlos martrede krop, mens han tager sig af hendes sanseligt forførende side.

Den får ikke for lidt, når Engelkes muntert syngende – fra svensk nostalgi til opera – stavrer frem med protesestyler, torturkorset og bare bryster og bygge sig en himmelseng af kæmpekrykker. Til gengæld kan mørklødede Larsson svinge inisterende med hofterne. Forførende androgyn (svarende til at Kahlo var biseksuel) giver han den som *latin lover* med »dolor« og »amor«, så forestillingen får skabt sin helt egen hedebølge her ved premieren på Republique.

Men den dykker ikke for alvor ned i Kahlos billedunivers. Det bliver ved en overfladeskildring af de kendte motiver, hvor det mest vilde er musikens boltren sig fra svensk visesødme over Schubertlied til latinsk passion. Det er et overraskende godt greb, at hele smertesiden af



Kahlos kunst vendes til sanseforstærkende kolorit, men et eller andet må man så kunne mærke, at der for fanden er noget på spil – hvor livet gør indhug i de indre regioner. Det er fuldstændig fraværende. Men 'Kahlo' er en generøs festboble.

MAN SKAL VÆRE hurtigt ude her under den 12 dage lange festival, hvor hele 110 forestillinger myldrer over de københavnske scener. En utrolig mangfoldighed af teaterudtryk. Således kunne man på Sort/Hvid møde en helt anderledes spartanske og politiserende form for musikteater i 'Exodus', hvor danske Cecilie Ullerup Schmidt og tyske Andreas Liebmann skildrer deres møde med ni nigerianske flygtninge – i klipklapsandaler.

For at komme uden om det politisk korrekte og give ironisk brod til det hele sæt-

“**'Kahlo' er en generøs festboble**

ter parret originalt sig selv i scene som et par trubadurer, der iført jeans omsyet til pludderbukser og med lån fra den højtsvingne balladestil syn-

ger sig igennem vers på vers om deres drabelige færd mod flygtningeland. Ullerup synger for på engelsk med perfekt poker face – under omkvædet »the tale of the new Europeans« – om, hvordan hun og mand og barn mister bagagen under flyturen, barnet bliver bidt af insekter, og flygtningelejren er slet ikke til at finde.

Da de så endelig finder frem til ni nigerianere i klipklapper, og vi hører om deres baggrund, bliver fortællingen anderledes bevægende. Her kunne der godt have væ-

ret flere vers eller nogle af de forløsende brud på formen, som Liebmann står for.

Her tænker jeg ikke så meget på hans spøjse højtravende trubadurrier på tysk (de går nok hen over hovedet på et dansk publikum), men på hans endeløse loop af en beretning om, hvordan han, uanset parrets gode viljer, er besat af at banke en af flygtningene i bordtennis. Sjovt og ærligt.

For selv om der selvfølgelig er en fed ironisk pointe i, at de flygtningehjælpsomme europæere fylder mest med sig selv, virker 'Exodus' stærkest, når de ikke kun lægger distance til sig selv – og når de giver plads til de andre.

'LIGE OM LIDT bliver alting meget sjovere' lyder den velvalgte titel på koreografinstruktøren Jakob Stages Reumert-

nominerede danseteaterkoncerthybrid fra Teater Momentum. På et ramponeret provinssted med barrikaderet iskiosk mødes fire ensomme personer med deres længsel efter kærlighed. Her kan de undre sig over, hvorfor »Ikeas møbler har navne«, når ingen her på stedet har »en, der drømmer om dem om natten«, som det lyder i Lone Hørslev digte, der ligger til grund for det hele. Underfundige hverdagskøksstenser, der »drømmer om, at jeg selv er et brændende hus«.

Lige så stille og sårbart Malte Joe Fried-Nielsen, Anete Jensen, Christian Gade Bjerrum og Xenia Noetzelmann kan kredse rundt for sig selv, lige så eksplosivt og legende akavet kan de gå i clinch med hinanden: dansende ture, hvor to kan gå i et, eller hvor den eksistentielle vaklen får ben at gå på som i Noetzelmanns lange

FORFØRENDE. Der er underholdende knald på 'Kahlo – The Concert' på Republique, men ikke så meget dybde i Charlotte Engelkes og Lindy Larssons bud på det mexicanske malerikon.

Foto: Per Morten Abrahamsen

vaklende faldsolo – hvor hun vel at mærke hele tiden bliver grebet af de andre. Bevægelsen går mod fællesskab, ligesom længslen efter brand i livet til sidst bliver opfyldt af et skur, der står i flammer, og de fire i samlet flok kan fjerne skodderne fra iskiosken og lange en fest over disken med kulørte lamper.

CPH Stage-festen fortsætter frem til 12. juni.

monna.dithmer@pol.dk

Den græske helt døjer med spansk syge

Leonidas Kavakos er en af de mest interessante violinister i øjeblikket. Men han spiller også sine exceptionelle evner på kedelige noder på sin nye udgivelse, 'Virtuoso'.

KLASSISK

Virtuoso. Leonidas Kavakos. Enrico Pace. Decca



Der er en lige linje fra Leonidas Kavakos' violinfortolkning af 'God Save the Queen' i Nicolo Paganinis udgave til Jimi Hendrix' skrigende guitarversion af 'Star Spangled Banner' på Woodstock-festivalen. I hvert fald teknisk.

Begge udfordrer en enkelt højstemt melodi, som alle kender, med så vanvittigt vanskelige udsmykninger, at melodien forvandler sig til en kulisse for en kamp mellem musikeren og grænserne for hans evner. Og i begge tilfælde vinder musikeren.

De har tilsyneladende ingen begrænsninger, og det er selve den pointe, der



SHOW. Leonidas Kavakos 'Virtuoso' rummer smukke sager og bevidsthedsudvidende overraskelser, men også lovlig meget show. Foto: Daniel Regan

overvælder lytteren. Mere end den nye melodi.

Men trods bevidsthedsudvidende overraskelser lyder konklusionen alligevel, at hvis du kun skal eje en plade med det græ-

ske violinfænomen Leonidas Kavakos, behøver det ikke være 'Virtuoso'. Den kommende modtager af Leonie Sonnings Musikpris spiller blændende virtuost og sukkersensitivt – men en pæn bid af Kava-

kos' nye udgivelse er mere pudsigt end poetisk.

Det er den, fordi Kavakos og hans italienske klavermakker, Enrico Pace, har sat indholdet sammen af 15 små numre – valse, romancer, bagateller og den slags – hvor en del er tilforladelige karakterstykker fra forskellige egne i Europa. For eksempel stykker af spanske Pablo de Sarasate, Francisco Tárrega og Manuel de Falla, der bygger på en enkelt karakteristisk idé fra folkekulturen. En dans fra Baskerlandet eller en romance fra Andalusien flyder let fra violin og klaver som tilforladelige egnsretter serveret på en broget restaurant, der ikke har noget problem med at skræve over mange traditioner på kortet.

For det hele er jo oversat til klassisk musik med de lige former og måder, den nu engang havde i 1800-tallet. Og så mister folkloren meget af den kant, den måske oprindelig har haft.

NORMALT LYDER kritikken af klassiske plader omvendt. At musikeren ikke kan løfte potentialet i et mesterværk. Her er det ærgerligt, at Kavakos bruger sine exceptionelle evner på kedelige noder.

En vals fra Richard Strauss' 'Rosenkavalieren' eller en lille finurlighed som Edward Elgars 'La Capricieuse' har bestemt deres berettigelse i et operahus eller søndag eftermiddag på en café i London. Men på en plade med Kavakos kunne pladsen

“

En dans fra Baskerlandet eller en romance fra Andalusien flyder let fra violin og klaver som tilforladelige egnsretter serveret på en broget restaurant

udnyttedes meget bedre. De svære stykker er dog imponerende musikalske. Når Paganini eller Stravinsky udforsker nye spilleteknikker, går det rygende stærkt. Og selv om Kavakos spiller flere roller på sin violin på samme tid, trænger hans fine musikalske logik smukt igennem iklædt den kendte forfinede violintone. Det kan godt være, at cd'en balancerer faretruende mellem show og kunst, hvor nogle af de sværeste stykker grænser til at være gimmicks. Men cd'en rummer retfærdighedsvis også smukke sager med lange, slanke, fint detaljerede melodilinjier af Stravinsky, Erno Dohnányi og Dvořák og et syret eksperimenterende stykke klangkunst af Benjamin Britten med titlen 'Reveille'.

Derfor er det svært ikke at blive irriteret over den lidt fade rundtur i Europa, når der er så forfærdelig meget dybsindig musik, Kavakos kan få til at leve.

HENRIK FRIIS
henrik.friis@pol.dk